

vi ville se paa de andre Lande, saa er der f. Eks. Belgien, hvor de direkte Skatter udgøre 25 pCt.; i Holland udgøre de 31 pCt., i Italien 26, i Østerrig 24½, i Portugal 28, i Spanien 44 og i Ungarn 32 pCt. Det skyldes altsaa et Uheld fra den ærede Ordførers Side, at han er kommen til kun at sammenligne med de Lande, som have de laveste direkte Skatter, en Fejl, som dog ikke skyldes ham, men som maa tilskrives den højtærede Finansminister, idet den højtærede Finansminister fremlagde nogle Tal, som ere fuldkommen rigtige, men som ved en Misforstaaelse ere komne til at give et andet Indtryk end det, der egentlig er det rette. Jeg mener dog ikke, at man skal lægge for megen Vægt paa en saadan Sammenligning med Udlandet, fordi der gør sig saa mange særlige Forhold gældende. Derfor lægger jeg heller ikke saa megen Vægt paa disse Tal. Men man kan i hvert Tilfælde ikke ud fra disse Tal slutte, at de direkte Skatter her i Landet ere høje i Sammenligning med andre Lande, for det er ikke Tilfældet.

Dernæst omtalte den ærede Ordfører Forholdene her i Landet, som de tidligere vare under den gamle Toldlov og nu: efter de nyere Reformers skulde de direkte Skatter udgøre 25 eller 25½ pCt. og de indirekte altsaa 75 pCt., medens for faa Aar siden, da vi havde den gamle Toldlov, udgjorde de direkte Skatter kun 18 pCt. og de indirekte 82 pCt. Det stemmer vistnok med de Tal, som ere fremkomne, og det er fuldkommen rigtigt. Men der er jo den Ejendommelighed ved de indirekte Skatter, at de vokse af sig selv med Udviklingen; naar Kulturen stiger, vokser Omsætningen, og saa vokse ogsaa de indirekte Skatter uforholdsmæssigt meget. Følgen deraf er, at de indirekte Skatter, naar man ser paa et længere Tidsrum, gaa i en Bevægelse opad, saa kommer der en Reform, hvorved de gaa ned, og saa gaa de atter opad; det er som Bevægelsen i et Savblad. Det vil derfor ikke være rigtigt at sammenligne med Toppunktet lige inden en Reform, heller ikke med Minimumpunktet lige efter en Reform. Paa Minimumpunktet i den forrige Toldperiode var det saaledes, at de direkte Skatter udgjorde 30 pCt., og i en lang Række Aar holdt de sig paa 30 pCt. og derover. Det vilde, som sagt, være urigtigt, om jeg vilde sige, at det Forhold, som den Gang var til Stede mellem direkte og indirekte Skatter, var normalt; men det er lige saa urigtigt at sige, at det Slutningspunkt, vi ved den opadgaaende Bevægelse naaede til, nemlig 18 pCt. direkte Skat, er

Normen. Det forekommer mig, at det Forslag, som den højtærede Finansminister har stillet, 25 pCt., ligger nærmere ved det, som vor Finanshistorie udviser som det normale Forhold mellem direkte og indirekte Skatter. Jeg mener derfor, at man meget vel kan forsvare dette Forhold.

Det andet principielle Punkt, som den konservative Side her i Tinget er imod, er jo selve den Skat, som der vælges, Indkomst- og Formueskatten. Nu skal jeg indrømme, at denne Skat har sine store Mangler, at den, ideelt set, paa ingen Maade er særlig tilfredsstillende. Den har to Hovedmangler. For det første paalignes den ikke efter Skatteevnen, men efter Indkomsten, og Indkomsten er noget helt andet end Skatteevnen. Som et æret Medlem har udviklet, er det en af Hovedgrundene til, at Landbrugere synes at betale for lidt, idet Forholdet mellem deres Skatteevne og deres Indkomst er et helt andet, end dette Forhold er i København. Det er jo fuldstændig rigtigt, at en Landbruger med en Indtægt af 3,600 Kr. er ganske anderledes gunstigt stillet end f. Eks. en Professor, som bor her i København og har samme Indkomst. Men den anden og endnu væsentligere Fejl er den, at den praktiske Ligning af Indkomstskatten er saa vanskelig. (Afbrydelse. Den er altid forkert!) Ja, det kan man ganske vist sige — den er altid forkert. Men til lige maa man sige, at denne Forkerthed er aftagende. I mine unge Dage var det en fastslaaet Sætning — det vil min ærede Sidemand (Estrup) kunne bekræfte —, at Indkomstskatten burde ikke være mere end nogle ganske faa Procent. Kom man ud over dem, sagde man, at det var ikke en Skat paa Indkomst, men en Skat paa Ærlighed; og vi gamle ere jo tilbøjelige til at holde paa de Ideer, vi ere blevene opdragne i. Imidlertid har Erfaringen fra den sidste Menneskealder vist, at Forholdene i saa Henseende ere blevene forandrede. Administrationen er bleven dygtigere, Befolkningen er bleven bedre i Stand til at beregne sin Indtægt, og jeg tror, at Ærligheden, Samvittighedsfuldheden overfor det offentlige ogsaa er bleven større. Resultatet er blevet, at man har kunnet sætte Indkomstskatten op langt højere, end man tidligere ansaa det for muligt. Der foreligger en ganske interessant lille Kommissionsbetænkning, som er udkommen i disse Dage, og som den højtærede Finansminister har faaet en Kreds af sagkyndige til at udarbejde.